

# A nyugdíjreformhoz

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 48. szám, 2020. november 27.

A témában Simonovits Andrásnak az *ÉS* október 22-i [írására reagál](#) Miklós László a lap november 20-án megjelent számában. Sokadszor olvasok arról, hogy az alacsony nyugdíjak és a magas nyugdíjak közötti különbség összegében tovább nő, ha azonos mértékű a nyugdíjemelések. Az alacsony nyugdíjak nagyobb mértékű emelése mellett számos érvet fel lehet hozni, de van két olyan dolog, amire figyelni kell. Az egyik, hogy nyugdíjemelésre a jelenlegi rendszerben csak a hivatalos infláció mértékében kerül sor. Ha ezt differenciálnák, akkor a magasabb összegű nyugdíjak reálértéke csökkenne. Úgy gondolom, ez nem lenne tisztességes azokkal szemben, akik egész életükben fizették a magasabb összegű járulékot, mert így csökkenne az életszínvonaluk. Ehhez részben kapcsolódik a másik érv, amiről ritkán beszélnek. Magyarország az elmúlt évtizedekben a minimálbérre bejelentett emberek országa volt. Egyrészt az egyéni és társas vállalkozók jelentős része csak a minimálbér után fizetett járulékot (a katasok még annyit sem), de az alkalmazottak között is magas volt azok aránya, akik a szürkegazdaságban dolgoztak. Minimálbérre voltak bejelentve, a többi zsebbe kapták. Ők mindannyian tisztában voltak azzal, hogy az akkori magasabb jövedelemnek mi az ára. Akkor mindenki jól járt ezzel, a nyugdíjkasszáét kivéve. Nem tartanám etikusnak, ha ezeket az embereket most mások rovására finanszíroznák. Úgy gondolom, a megoldás a tisztességes – emberi megélhetést biztosító – minimális nyugdíj lehetne, aminek szintjére az inflációs emelésen felül kerülhetne sor, például a nyugdíjprémium összegéből. De megfontolandónak tartanám azt is, ha az osztalék után fizetendő szociális hozzájárulási adó felső határát eltörölnék. Mert a milliárdos osztalékok utáni adó valóban segítené forrást biztosítani az emeléshez.